

Giovanni Schiaparelli i els canals de Mart (1835-1910, Itàlia)

Giovanni Schiaparelli va observar canals a la superfície de Mart, iniciant la onada d'hipòtesis i especulacions sobre la possibilitat que es trobés vida intel·ligent en aquest planeta.

Va néixer el 1835 a Savigliano, Itàlia. Va estudiar a la Universitat de Torí, graduant-se el 1854. Més tard va viatjar a Berlín per estudiar astronomia sota el tutelatge de Johann F. Encke.

Dos anys més tard va ser nomenat assistent a l'Observatori Pulkovo, Rússia, càrrec al qual va renunciar el 1860 per un de similar a l'Observatori Brera, Milà, on esdevingué director el 1862 i on va romandre fins a la seva jubilació.

Schiaparelli va fer 11000 mesures d'estrelles binàries, va descobrir el gran asteroide de cinturó principal 69 Hesperia el 1861 i cinc anys després va demostrar que les pluges de meteors estaven associades a cometes. Va demostrar, per exemple, que l'òrbita de la pluja de meteorits Leònides coincidia amb la del cometa Tempel-Tuttle cosa que va portar a l'astrònom a formular la hipòtesi, que posteriorment va resultar correcta. També va estudiar detalladament els planetes Mercuri, Venus i Mart. Va fer diversos dibuixos i va determinar els seus períodes de rotació.

Pel descobriment de la relació entre els estels i les pluges de meteors, Schiaparelli el 1872 va rebre la Medalla d'or de la *Royal Astronomical Society*.

El 1877 Schiaparelli va observar a la superfície del planeta Mart una densa xarxa de les estructures lineals que va anomenar "canals". Aquests van portar a una especulació generalitzada sobre si els "canals" eren construïts per éssers intel·ligents. De fet, la paraula canali es va traduir de manera incorrecta com "canals" en lloc de "channels". Mentre que la primera paraula indica una construcció artificial, la segona indica la correcta conformació de el terreny de forma natural. Va ser a partir d'aquesta traducció incorrecta que deriven les diverses hipòtesis sobre la vida a Mart.

A partir de les seves observacions sobre Mercuri i Venus, Schiaparelli va concloure que aquests planetes giren sobre els seus eixos al mateix ritme en què giren sobre el Sol, mantenint sempre un costat cara al Sol. Aquesta visió va ser generalment acceptada fins a finals dels anys 60, quan les tècniques de radar avançades i les sondes espacials van donar valors diferents.

A la seva jubilació, Schiaparelli va estudiar l'astronomia dels antics hebreus i babilonis i va escriure: *Astronomia a l'Antic Testament*, 1905.

Va morir l'any 1910 a l'edat de 75 anys.